

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Samuelis De Cocceji, Henr. Fil. Sacræ Regiæ Majestatis
Borussicæ Magni Cancellarii, A Consiliis Sanctioribus
Status Et Rei Bellicæ, Ordinis Nigræ Aquilæ Equitis Etc.
Jus Civile Controversum Ubi ...**

Opus Ad Illustrationem Compendii Lauterbachiani ...

Cocceji, Samuel von

Lipsiæ, 1766

LIB. XLIX. TIT. XV. De Captivis Et Postliminio, Et Redemtis Ab Hostibvs.

urn:nbn:de:gbv:45:1-9050

Qv. V. *An possessor rei domanialis etiam fructus perceptos restituere teneatur?*

Dixi in præcedenti quæstione, successores rem domanialem ab antecessore alienatam vindicare posse a quocunque possessore: At talia quæstio est, an possessor quoque fructus perceptos restituere teneatur? quod videtur negandum, quia bonæ fidei possessor est, qui jure Civili lucratur fructus, *L. 48. pr. de A. R. D.* At ego contrarium verius puto, si possessor, in quo alienatio facta est, sciverit (si enim nesciverit, justus erit titulus, indeque omnes acquirit fructus *d. l. 48. pr.*) qualitatem domanialem. Nam licet sit in bona fide, tamen titulus est ipso jure nullus, quo casu nec bonæ fidei possessor lucratur fructus. *Vid. supr. tit. de Rei vindic. q. 8.* Atque hinc etiam ad fructuum restitutionem possessor condemnatus fuit in causa fisci c. Hoym in puncto Ermsleben.

Ubi tamen bene notandum, vindicantem non nisi ex eo tempore, quo ipse vel ejus antecessores, quorum hæres est, jus agendi habuere, fructus rei domanialis repetere posse: Cum enim hi fructus unicuique Principi jure domini acquirantur; indeque ad allodium pertineant, successor Imperii eos repetere nequit, nisi & hæres sit. Atque hinc familia de Hoym, etsi jam an. 1628. condemnata fuerit ad restituendum Episcopis terram Ermsleben, tamen Serenissimo, longe post executionem rerum judicatarum postulanti, fructus non nisi ab Anno 1648. adjudicati fuere, quia ex eo demum tempore Episcopatus ei cessit, præteriti autem temporis fructus quæsituri fuere Episcopis.

LIB. XLIX. TIT. XV.

DE CAPTIVIS ET POSTLIMINIO, ET REDEMTIS AB HOSTIBVS.

Qv. I. *An, occupato chirographo, ipsum debitum videatur occupatum?*

RESP. Distinguendum est, an debitum publicum sit, an privatum: *Laut. pag. 732. verb. blica, quæ pars ærarii sunt, acquirit, Alber. Gent. L. 3. c. 5. Atque hinc valida erat dispositio Alexandri Magni, qui Thebarum chirographum Thessalis donavit, nec Thebani, postea a Cassandro restituti,*

Zzzz3

stituti,

stituti, potuere repetere chirographum jure postliminii, *Quintil. Inst. orat. L. 5. c. 10. Ærod. Rer. jud. L. 2. t. 3. c. 2. Et 3. Grot. L. 3. c. 9. §. 9. n. 1. Hoc casu victor non acquirit jura privata, sed hæc post victoriam integra manent civibus, Dn. Par. Disp. de Jur. vict. §. 32. Unde male Cæsar Flavii nomen Dytrachinis donavit, Quint. d. l. Ærod. d. l. Euata L. 1. c. 5. in fin. Hottom. Illustr. qu. 5. hoc enim debitum Flavio privato debebatur, quod jus privatum erat, indeque sub jure victoriæ non continebatur: uti hæc latius explicantur a Dn. Par. in d. Disp. §. 33.*

OBJ. Quod incorporalia capi non possint.

RESP. Immo per victoriam omnia jura acquiruntur, *d. Disp. §. 33.*

OBJ. Quod vi ablatum sit debitum.

RESP. Sed vi justa, scil. bello.

OBJ. Quod Cassander jure postliminii Thebanos restituerit.

RESP. Post victoriam cessat postliminium, omnisque controversie, quia omne jus in victorem transit. Hic ergo victor de jure suo disponere potest, & jus semel Thessalis quesitum erat, quod eis auferri postea factio Cassandri non potuit.

OBJ. Quod debitum hoc omnibus civibus Thebanis debitum fuerit; omnes autem non fuere in potestate Alexandri.

RESP. Immo nulli Thebanorum debitum fuit, sed civitati, hæc erat in potestate Alexandri.

Alia, quæ objiciuntur apud *Quintil. d. l. vix merentur allegari, Vid. Disp. d. l.*

Qv. III. Quo sensu jus postliminii in pace obtineat?

RESP. Præmittendum est, pace simpliciter facta, non contineri transactionem de damnis ac injuriis, pendente bello factis: nam pax saltem est transactio de belli causis; aliud autem sunt injuriæ, ac damna, quæ bello fiunt, aliud belli causæ. *Vid. late Disp. Dn. Par. de Amnestia, Sect. 1. §. 8. Et S. 2. §. 28.*

Unde si res vel personæ, durante bello, ab hoste captæ, intra fines nostros, pace inita revertantur, pristinis dominis pristinoque juri restituuntur, quia ex nostra parte asseritur, injuria eas esse ablatas, quod judicium intra fines nostros, ubi tunc res, vel personæ sunt, valet: quæ est ratio Juris Romani in *L. 19. pr. ff. de Capt. Et postl. Dn. Par. d. Sect. 2. §. 1.* Neque alter habet, de quo queratur; quia de damnis & injuriis transactum non est, nec in pace ali- quid de iis dictum, *d. Sect. 2. §. 28.* (Idem si res, vel personæ, ad socios

socios & amicos, quin ad illos, qui in bello medii sunt, redeant, d. S. 2. §. 2. *Et seq.* illorum enim iudicio injuria ablatae sunt, horum iudicio uterque agit.)

Idque diserte ita traditur in *L. 5. §. 2. de Capt. Et postlim. etiam in pace*, quod ex nostro ad aliam Gentem pervenit, ejus fieri, *Et civem nostrum, ab iis captum, servum fieri, & vice versa: eoque postliminium utrinque esse Et c.* atque ex *Aelio Gallo* id probat *Grot. L. 3. c. 9. §. 3. Et §. 18.* Adeoque hoc jus ex vero Gentium jure, non ex Seculi illius barbara consuetudine, libertateque praedandi, uti *Grot. d. l.* putat, originem trahit.

Exc. Si Amnestia clausula sit adjecta, *dist. Disp. Sect. 4. 5. Et 6.* quae est eorum, quae durante discordia hostiliter ultro citroque facta sunt, publice sancita oblivio, d. *Disp. S. 4. §. 2.* tunc enim etiam de injuriis transactum est. Atque hoc in terminis ita traditur in *d. L. 5. §. 2. ibi: eoque postliminium ibi esse, nisi hospitium vel amicitia contracta sit.* Atque hinc non

Obst. *L. 7. in pr. de Capt. Et postl.* ubi negatur, cum liberis & foederatis postliminium esse.

RESP. Loquitur de foedere, quo amicitiae pactio comprehensa fuit, quod ex *§. seq. apparet, d. Disp. S. 2. §. 31. S. 5. p. 5. seq.*

LIB. L. TIT. I.

AD MUNICIPALEM, ET DE INCOLIS.

Qu. *An incolae cogantur ad munera publica?*

AEFIRMATUR: quia omnes, qui in territorio commorantur, *Laut. pag. operis & opibus rempublicam defendere tenentur; idque ita 736. verb. traditur in L. 29. h. incola.*

Obj. *L. 3. C. de Incol.* ubi commorantes in aliquo territorio, velut incolae, ad munera subeunda non adstringuntur.

RESP. (1) Sensus est, quod advenae, qui in territorio civitatis degunt, non adstringuntur, velut adstringuntur incolae.

RESP. (2) Loquitur de incolis, qui in territorio, i. e. agro civitatis, commorantur; hi enim immunes sunt a muneribus, per *L. 35. ff. Ad Mun. junct. L. 239. §. 2. de V. S.*

LIB.

37

